

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE DODE HUISBAAS

N° 2690

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Dode Huisbaas

HOOFDSTUK I.

EEN ONVERBETERLIJKE GAUWDIEF

In de Shaftesbury Avenue staat, ongeveer in het midden van deze brede Londense verkeersweg, een tamelijk oud, grijs en somber gebouw, dat sinds enige tijd gebruikt werd als rechtszaal.

Daar was ondergebracht de instantie, die de Engelsen een «Police Court» noemen.

Van dergelijke rechtbanken vindt men er tegenwoordig een groot aantal in de Engelse hoofdstad en zij hebben tot taak, kleine delicten, zoals straat-schenderij, burenruzies, kleine diefstallen en andere zaken op staande voet te berechten.

Naast de «Jeugd-Rechtbanken» die

ook nog niet zo lang bestaan, dragen deze politierechtbanken er veel toe bij, de stroeve gang van het Recht te vergemakkelijken.

Het werk van de justitie is hierdoor aanzienlijk verlicht en de voorzitter van deze rechtbanken, hoogstens bestaande uit drie leden, heeft machtiging deze kleine zaken onmiddellijk af te wikkelen.

In drukke periodes komt het dikwijls voor, dat een politierechter op een namiddag van dertig tot veertig gevallen te behandelen krijgt.

Deze rechters moeten beschikken over een eindeloos geduld, veel zacht-

moedigheid en een zeer sterke gezondheid, want het komt dikwijls voor, dat de beklaagden hen vergasten op een ellenlange uiteenzetting van hun noden en de beweegredenen, die hen tot het misdrijf gedreven hebben.

Het was op een ochtend in het begin van de herfst, toen twee deftig geklede heren, die blijkbaar op dat ogenblik niets beters te doen hadden, door Schafesbury Avenue drementen.

De grootste kon ongeveer een jaar of veertig zijn en aan de slapen begon zijn zwarte haar een beetje grijs te worden.

De grijze ogen fonkelden evenwel nog levendig en de scherp getekende trekken getuigden van een ontembare wilskracht en van een grenzeloze stoutmoedigheid, geleid door een opmerkelijke schranderheid.

Het voorhoofd was hoog, de neus krachtig en recht, de mond leek als met een mes in het karakteristieke gezicht gesneden te zijn.

De hele houding van deze man, de manier, waarop hij zijn voeten neerzette en het hoofd droeg, legden de bewijzen af, dat hij een groot liefhebber was van vele takken sport.

Zijn metgezel was zeker minstens tien jaar jonger. Hij had helder blauwe ogen, zijn wangen waren rond en blozend, dat aan zijn gezicht iets meisjesachtigs gaf, hoewel zijn krachtige, gespierde gestalte er op wees, dat ook hij een ijverige beoefenaar was van allerlei sporten.

Nu en dan keek een voorbijganger om, teneinde de beide mannen na te kijken, en het was niet te verwonderen, want heel veel Londenaren kennen Lord William Aberdeen, de filantroop en zijn sekretaris en onafscheidelijke metgezel, althans van uiterlijk.

Lord Aberdeen en zijn vriend waren juist het sombere rechtsgebouw genaderd, toen er van de andere kant met vlotte passen twee agenten naderden, die tussen zich in, stevig in de kraag vastgehouden, een jongeman vasthielden, met een scherp getekend, bleek gezicht dat al iets volwassens had.

Hij was tenger en mager en droeg

armoedige kleren.

Op zijn gezicht was op dit ogenblik niets anders te lezen dan woede over het feit, dat men hem op deze manier, ten aanschouwe van de voorbijgangers, vervoerde, en wilde trots, die uit zijn zwarte ogen schitterde.

Zodra Lord Aberdeen de kleine groep in het oog had gekregen, stond hij stil en legde de hand op de arm van zijn jonge sekretaris, Charles Brand.

Zij stonden maar een paar passen van de brede deur, die toegang gaf tot het gerechtshof, en juist werd de jeugdige arrestant voorbij geleid.

Hij keek op en scheen hen uitdagend aan te kijken.

Het volgend ogenblik was hij onder de brede koetspoort verdwenen, die toegang gaf tot de binnenplaats, waar het huis omheen was gebouwd.

Brand wilde al verder gaan, maar Lord Aberdeen hield hem tegen en zei zacht:

— Hebben wij ergens een afspraak, Charles?

— Nergens, voor zover ik weet, antwoordde de jongeman.

— Dan zou ik je willen voorstellen, eens naar binnen te gaan.

— Waarom?

— Om eens te horen wat voor misdrijf die jongen, want meer is het niet, gepleegd heeft.

Hij was de koetspoort al in gelopen en Brand volgde hem.

In het midden van de doorgang was een deur, die ook open stond en waarvoor een agent op post stond.

Dit was de toegang naar de rechtszaal, waar iedereen die er zin in had, vrij binnen mocht komen, want de zittingen van de politierechtbank waren openbaar.

Lord Aberdeen en Brand gingen de deur binnen en nu stonden de beide heren in een niet al te grote zaal, waar plaats was voor een honderdtal nieuwsgierigen.

Op dit ogenblik echter bestond het publiek alleen maar uit een oude man, een heer die in een nummer van de « Daily Mail » las en een vriend paartje, dat zich misschien wel verbeeldde

in een bioscoop te zitten.

Lord Aberdeen en Charles Brand liepen het smalle gangpad door en zochten een plaats op in een van de donkerste hoeken van de zaal, die toch al niet te best verlicht was, daar er slechts twee ramen waren met door ouderdom verweerde ruiten die bovendien op een paar meter afstand van de vloer waren aangebracht.

Op een soort verhoging stond een tafel met een groen laken en daarachter zat de rechter, geholpen door zijn griffier en een inspekteur van politie, die hij telkens raadpleegde, wanneer hij een oude bekende voor zich meende te zien.

De rechter was een man met een tamelijk bars voorkomen, die zijn witte pruik slordig had opgezet, zodat zijn grijze haar er aan alle kanten onder uitstak en bovendien scheen hij deze ochtend niet al te best gehumeurd te zijn.

De griffier was een oud mannetje met vuurrood haar, dat vreselijk verkouden was, en telkens een stukje drop uit een zakje nam, om het in zijn brede mond te laten verdwijnen.

Wat de inspekteur betreft, hij scheen zich gruwelijk te vervelen en onderdrukte nu en dan een geeuw.

Op het ogenblik dat de beide heren waren binnengekomen, had de rechter het juist aan de stok met een oud, rimpelig wijfje, dat er uitzag als de heks uit een sprookje, en dat ervan beschuldigd werd, een buurvrouw met opzet te hebben laten struikelen over een emmer, die speciaal daarvoor op een donkere trap was neergezet.

De volgende zaak bleek een dronkaard te zijn, die een dag gevangenisstraf tegen zich hoorde eisen, omdat het pas de eerste keer was.

Daarna kwam een jonge dame aan de beurt, zwaar gepoederd en met zwart aangezette wenkbrauwen, die een rivale naar de gunsten van een kelner in een nachtkroeg, met een van haar naaldhakken had bewerkt, zodat de concurrente in kwestie een volle week niet had kunnen werken.

En toen de deur achter de groene

tafel, door twee agenten bewaakt, opnieuw open ging, was het om toegang te verlenen aan de jonge overtreder, die Lord Aberdeen en Brand net hadden zien binnen brengen.

Nog altijd werd hij door twee agenten stevig vast gehouden en zo naar de beklaagdenbank gebracht, die eigenlijk helemaal geen bank was, maar niets anders dan een houten hekje met een kleine verhoging ervoor, waarop de beklaagde moest plaats nemen.

Nauwelijks echter had de rechter hem gezien of hij riep nijdig uit:

— Ik ken dat gezicht! Ben je nu al wéér hier, vlegel? Verbeter je dan nooit? Je naam?

— Richard Douglas Bird.

— Hoe oud ben je?

— Een maand geleden juist achttien geworden, mijnheer. Ik heb mijn verjaardag in de gevangenis gevierd.

De rechter keek de beklaagde een ogenblik hoofdschuddend aan en ging toen verder:

— Achttien jaren. Maar wat drommel, dan ben je toch geen kind meer. Denk jij wel eens na over je daden, Bird?

— Hoogst zelden, mijnheer, antwoordde de jongen.

— Maar waarom dan toch niet?

— Omdat dat verloren tijd en moeite zou zijn, mijnheer.

— Dan ben ik bang dat je onverbeterlijk bent, zei de rechter zuchtend.

— Ik ben er zelf ook wel wat bang voor, mijnheer.

Op dit ogenblik riep de griffier hem nijdig toe:

— Kun je de rechter niet met Edelaachtbare aanspreken, vlegel?

— Hoe weet ik, dat mijnheer achtbaar is? vroeg Bird onnozel. Dat kan ik toch niet aan zijn neus zien?

— Een rechter is altijd achtbaar en edel, snauwde de griffier. Knoop dat in je oor, boef.

— Als ik mijnheer een genoegdoening kan doen, antwoordde Bird spotkend.

— Wat heeft hij nu weer uitgehaald, agent? vroeg de rechter aan een van de ordebewaarders, die de beklaagde hadden binnen gebracht.

— Een boek gestolen van een stalletje, antwoordde de agent.

— Op heterdaad betrapt?

— De boekenverkoper kon hem juist vast grijpen, Sir. Hij probeerde zich nog los te worstelen, maar ik was er juist bijtijds bij.

— Waarom heb je dat boek gestolen? vroeg de rechter, Bird met gefronste wenkbrauwen aankijkend.

— Om het te hebben, edelachtbare.

— Maar weet je dan niet, dat je niets weg mag nemen, wat niet van jou is?

— Waarom kwam mij dat boek niet evengoed toe, als ieder ander? Was het dan speciaal voor iemand geschreven, alleen niet voor mij?

— Dat zijn spitsvondigheden; hou die maar voor je, riep de rechter boos uit. Het boek was andermans eigendom en daarom mocht jij het niet aanraken, begrijp je dat niet eens?

Bird schudde ontkennend het hoofd en antwoordde boetvaardig:

— Nee, edelachtbare. Het zal wel aan mij liggen, maar ik begrijp het niet. Ik wilde dat boek bijzonder graag lezen, ik had geen geld om het te kopen en dus was ik wel genoodzaakt het te nemen.

— Wat was het voor een boek, agent? vroeg de rechter, terwijl hij zich opnieuw tot de ordebewaarder wendde.

De agent antwoordde niet dadelijk, maar haalde een notitieboekje te voorschijn, begon er in te snuffelen en mompelde toen:

— Het heet « De Metamorphosen » en de schrijver is een zekere Ovidius.

De rechter zette grote ogen op en riep uit:

— Wat is dat? Had jij de « Metamorphosen » van Ovidius willen lezen, beklaagde?

Bird knikte, zonder te antwoorden.

— Zeg eens agent, zei de rechter weer. Was het een open etalage?

— Het was een stalletje, Sir. Het was op de boekenmarkt.

— Stond het boek geprijsd?

— Het lag bij een hoop anderen, Sir! En die kostten allemaal vijf pence. Het

waren allemaal oude boeken.

De rechter trommelde enige ogenblikken met zijn dik blauw potlood op het wetboek, dat opengeslagen voor hem lag, begroef zijn spitse kin in zijn hand en wendde zich plotseling tot de inspecteur van politie met de vraag:

— Wat zijn de omstandigheden van de beklaagde?

De inspecteur haalde even de schouders op en begon toen als een lesje op te dreunen:

— Van tamelijk goede familie, vader vijf jaar geleden een dodelijk ongeval gekregen, moeder in zorgelijke omstandigheden achter gebleven, zuster een heel braaf meisje, waarop totaal niets aan te merken valt...

Hier werd hij in de rede gevallen door Bird, die zijn vuisten gebald had, terwijl zijn ogen vlamden en nu op doffe, totaal veranderde toon zei:

— Ik zou ook wel eens de man willen zien, die het zou wagen ook maar iets in het nadeel van mijn zuster te doen of te zeggen, ik zou hem vermoorden als een hond.

Maar de inspecteur scheen deze uitroep niet eens te hebben gehoord en ging onverstoorbaar verder:

— De jongen, na het overlijden van zijn vader, totaal verwilderd, vurige zwakke moeder, die hem niet in bedwang weet te houden, kennis gemaakt met slechte kameraden, gegrepen door het kwaad van deze tijd, vermindering van het zedelijk bewustzijn en van het verantwoordelijkheidsgevoel, gaande tot volmaakte inzinking van het moreel. Hij heeft al talloze kleine diefstallen gepleegd, merendeels echter zonder bepaald geldelijke winst te beogen. Verstokt en een spotter, zonder eerbied voor wat dan ook, zonder bepaald misdadig te zijn. Verdient echter, mijns inziens, een flinke straf, die hem misschien zou kunnen verbeteren.

— Dank u, mijnheer, zei de rechter.

Hij dacht even na en toen sprak hij het vonnis uit:

— Vijf dagen.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES GRIJPT IN

Bird liet het hoofd hangen, toen hij dit vonnis hoorde.

De spot was plotseling uit zijn zwarte ogen verdwenen en op zijn schrandere gezicht was iets van angst te lezen, geen gewetenswroeging, alleen maar angst.

Nu hief hij het hoofd plotseling op en vroeg op een toon, die bijna smekend klonk:

— Zou het niet met wat minder gaan, mijnheer? Zou het niet met een boete alleen kunnen, in gedeelten te betalen?

— Nee, antwoordde de rechter heel streng. Deze keer geen boete. Wij moeten jou eens krachtig aanpakken, jongeman.

— Maar mijn arme moeder, mijnheer..., zij zal dodelijk ongerust zijn, riep de jongen uit. Toen ik de vorige keer een dag heb moeten brommen heb ik haar naderhand wijs gemaakt, dat ik met kameraden een tochtje heb gemaakt, maar als ik nu vijf dagen onder water blijf, zal zij het besterven.

De rechter was ongetwijfeld een streng man, maar hij was beslist niet ongevoelig.

En daarom zei hij na enig nadenken:

— Wij zullen je moeder waarschuwen, ofschoon je het niet verdient. Grif-fier, zijn adres.

De man met het rode haar dook als het ware weg in een reusachtig register, sloeg de grote bladzijden om en riep, duidelijk voor zijn neus:

— Richard Douglas Bird, Camden-street, 17.

— Heb je het onthouden, agent? vroeg de rechter aan een van de reu-

zen, die Bird gevankelijk had binnen gebracht.

— Jawel, Sir, Camdenstreet, 17.

— Je gaat, zodra je dienst je vrij laat, naar de moeder van deze onverbeterlijke deugniet, en je zegt hoe de zaken er voor staan. Doe het een beetje voorzichtig.

Daarop wendde hij zich opnieuw tot Bird en ging verder:

— Ik hoop, dat dit voor je een les zal zijn, Bird. Het gaat zo niet langer. Je wordt op de duur een groot gevaar voor de maatschappij. Breng hem weg.

Bird werd vastgegrepen en weggeleid, maar op de drempel van de deur keerde hij zich nog eens om en zei smekend:

— Spaar mijn moeder, mijnheer. Spaar haar! Zij weet nog van niets... van alles wat ik deed. Laat het haar toch zo voorzichtig mogelijk worden verteld.

— Daar zal ik voor zorgen, Bird, klonk plotseling een heldere stem uit een donker hoekje van de zaal.

Iedereen keek verbaasd op en tuurde met verschrikte ogen om zich heen.

— Wie zei daar iets zonder dat het hem gevraagd wordt? vroeg de rechter streng.

— Ik ben zo vrij geweest, Sir, ik, lord Aberdeen, klonk het weer.

— Dan vraag ik u excuus, mylord, antwoordde de rechter haastig. Het is erg edelmoedig van u, dat u zich het lot van die jonge, onverbeterlijke vlegel wilt aantrekken.

— Zijn lot en dat van zijn moeder, Sir, antwoordde Lord Aberdeen.

Op dit ogenblik viel de deur achter

de arrestant dicht, maar deze ging nu tenminste naar de gevangenis met de blijde zekerheid, dat er althans één mens in het reusachtige Londen belang stelde in zijn lot en zijn arme, oude moeder zou beschermen.

Lord Aberdeen noteerde snel het adres van de moeder van de jongeman en daarna verliet hij met zijn sekretaris vlug het gerechtsgebouw.

Toen zij uit de donkere koetspoort weer de straat bereikten, waar de zon alles in gloed zette, bleef Lord Aberdeen een ogenblik staan en zei zacht:

— Wat vreselijk dat die jongen, die broodnodig zon en licht kan gebruiken als een vis het water, vijf dagen in een half duistere, nauwe cel moet doorbrengen, terwijl hier buiten de zon schijnt, zoals zij het de hele zomer nog niet heeft gedaan.

— Ja, voor zo'n jongen en met zo'n opgewonden natuur, moet de eenzame opsluiting verschrikkelijk zijn, bevestigde Brand.

— En als men daarmee nu nog maar verbetering boekte, hernoemde Lord Aberdeen schouderophalend. Maar kom, laten wij snel naar die ongelukkige vrouw gaan en die reusachtige agent voor zijn, die geloof ik, nu juist niet de aangewezen persoon is om een boodschap als deze over te brengen.

— Waar is die Camdenstreet ergens?

— Ik dacht aan de overkant van de Theems. Wij zullen een taxi nemen, de chauffeur zal wel beter op de hoogte zijn.

Het duurde nog een paar minuten voor de beide heren zich meester hadden kunnen maken van een taxi en de rit duurde een half uur.

De Camdenstreet bleek een zijstraat te zijn van de Black Friars Road, niet ver van de Theems, aan de overkant van de rivier, midden in een volkrijke buurt.

Het huis, dat het nummer 17 droeg, was een van de oudste van de straat en die moest zelf minstens twee eeuwen bestaan.

Het was een smal, enigszins vooroverhangend huis, waar in de benedenverdieping een « zaak in oudheden » geves-

tigd was, zoals de eigenaar haar wel wat wijds noemde, terwijl het niets anders was dan een uitdragerij.

Daar het op deze plek niet zo gemakkelijk zou zijn opnieuw een auto te vinden, wist Lord Aberdeen de chauffeur over te halen, op hem te wachten, maar niet dan tegen de belofte van een fool, waarvan zijn sekretaris een verontwaardigde kleur kreeg.

In de kleine winkel vroeg Lord Aberdeen naar de juiste verdieping en een oud gebogen mannetje met rood omrande spleetogjes en een tot de draad versleten kalotje op het kale hoofd, ratelde hen, dat het onder de dakpannen moest zijn.

De bestijging van de smalle, stelle trappen begon. De portalen waren smal en pikdonker, de traptreden uitgesleten, de leuning hield hier en daar plotseling op en men moest zich dan vasthouden aan een rafelig eind touw, waarschijnlijk aangebracht door een van de huurders, die al op onzachte wijze het gemis van de leuning aan de lijve gevoeld had door van de trap te tuimelen.

De twee vrienden bereikten echter heelhuids de bovenverdieping en hier bleek het portaal wat licht te krijgen door een klein rond tuimelraam, dat in de buitenmuur was aangebracht.

Er waren daar twee deuren en Lord Aberdeen stond in tweestrijd, welke hij zou kiezen, toen een van de deuren open ging en er een jong meisje naar buiten kwam, dat met een lichte kreet van schrik bleef staan, toen zij daar zo plotseling de beide, vreemde, deftig geklede heren zag, en hen met grote ogen aanstaarde.

Het meisje kon ongeveer negentien jaar zijn en met de eerste oogopslag ontdekten de beide bezoekers, dat haar lieve gezichtje een grote gelijkenis met de trekken van Richard Bird vertoonde.

Er was geen twijfel mogelijk. Zij stonden hier tegenover zijn zuster.

Het waren dezelfde grote, zwarte ogen, het was hetzelfde hoge voorhoofd, het was dezelfde fijn gevormde neus.

— U bent hier zeker verdwaald, heren? vroeg het meisje zachtjes.

— Dat geloof ik niet, miss, antwoord-

de Lord Aberdeen glimlachend, tenminste, wanneer u miss Bird bent.

— Dat klopt, mijnheer, maar u komt toch zeker niet voor mij? antwoordde het meisje verwonderd.

— Slechts ten dele, miss. Ik had graag uw moeder willen spreken. Is zij thuis?

— Mijn moeder gaat heel weinig uit mijnheer, want zij is gebrekkig en het is moeilijk voor haar al die trappen op en af te klimmen. Wilt u misschien binnenkomen?

Het meisje hield de deur voor de bezoekers open en deze stonden nu in een klein, armoedig gemeubileerde kamer, waar echter alles er op wees, van de withouten tafel tot de matte stoelen en de helderwitte gordijntjes voor de ramen, dat zorgzame handen het weinige, dat hier was, met liefde onderhielden.

Dicht bij het raam zat een oude vrouw.

Men zou haar tenminste oud moeten noemen, want haar haar was sneeuw-wit, en toch kon zij onmogelijk ouder zijn dan vijftig jaar. Zij had verschrikt opgekeken bij het horen van voetstappen en verborg haastig haar zakdoek, die zij tegen de ogen had gedrukt.

Maar Lord Aberdeen had scherpe ogen en hij had dadelijk gezien, dat de vrouw gehuild had. Haar ogen waren nog rood.

Voor haar, op een tafeltje, dat dicht bij het raam geschoven was, lag een briefje, dat zij snel wegmoffelde.

— Moeder, deze twee heren wensen u te spreken, begon het meisje.

— Mij, Dora? vroeg de oude vrouw verbaasd. Dat moet zeker een vergissing zijn.

— Het is geen vergissing, mevrouw. Miss Dora heeft u goed ingelicht, antwoordde Lord Aberdeen ernstig. Wij komen spreken over de jonge Richard, uw zoon.

Bij het horen van deze woorden drukte de oude vrouw de hand op het hart en werd heel bleek.

— Over Richard? herhaalde zij toonloos. Er is toch niets met hem gebeurd?

— Wat er met hem gebeurd is, heeft in ieder geval niet veel te betekenen,

maar toch wilde ik het u vertellen, voor u het zou horen uit de mond van een ander, die minder reden heeft dan ik, het u een beetje voorzichtig te zeggen.

— Voorzichtig, mijnheer? zei de oude vrouw weer. Wat is er dan toch gebeurd?

En nu vertelde Lord Aberdeen zo voorzichtig mogelijk aan de moeder van de jongen, wat hem overkomen was en hij probeerde, diep bewogen met de arme vrouw, het misdrijf zoveel mogelijk te verontschuldigen.

De vrouw had zwijgend geluisterd, zonder de spreker een enkele maal in de rede te vallen.

Zij zat daar met gebogen hoofd en langzaam druppelden tranen over haar vermagerde wangen en vielen in haar schoot, zonder dat zij het blijkbaar merkte.

Toen Lord Aberdeen uitgepraat was, zweeg de oude vrouw nog geruime tijd en zei toen met een bevende stem:

— Het is mooi van u, mijnheer, dat u dit hebt gedaan voor een u onbekende vrouw. Wij hebben niet veel vrienden, voegde zij er op bittere toon aan toe. Ik dank u, noem mij uw naam.

— Ik ben Lord Aberdeen, mevrouw, maar u vergist zich als u denkt, dat u nu al van mij af bent, zei de filantroop glimlachend. Ik wil u niet verzwijgen dat ik veel belang stel in uw zoon. Ik geloof niet, dat hij een slechte inborst heeft, want daar ziet hij helemaal niet naar uit. Wanneer de jongen andere kameraden had gehad, zou hij hiertoe zeker nooit gekomen zijn.

Op dit ogenblik viel mevrouw Bird met het hoofd voorover op tafel en barstte in hartstochtelijke snikken los.

— Het is mijn schuld, het is allemaal mijn schuld. Ik had strenger moeten zijn. Ik heb hem altijd verwend en hem in alles zijn zin gegeven, toen zijn vader leefde ook al en nu pluk ik er de vruchten van. Hij heeft een goed hart, mylord, dat bezweer ik u, maar hij is altijd een wildebras geweest en de laatste tijd ging hij om met kornuiten, die zijn vader zeker de deur uit zou hebben gestuurd.

— Richard hield toch van u? vroeg

Lord Aberdeen ernstig.

— O, daar durf ik wel op zweren, riep de arme moeder uit, terwijl zij haastig het betraande gezicht ophief.

— Welnu, dan is er ook nog niets verloren. Een hart, waarin de kinderliefde nog niet gestorven is, is nog niet verloren. Ik blijf er bij, ik wil mij met hem bezig houden, want ik geloof dat hij beter verdient, dan voor galg en rad op te groeien. Vertelt u mij eens, had hij helemaal geen vak geleerd?

— Toen zijn vader stierf, mijnheer, was hij nog op school. Hij wilde letterkundige worden, of journalist. Hij had een verbazend goed hoofd en hij leerde alles wat hij wilde, maar een handwerk heeft hij, helaas, nooit gekend, en dat is heel jammer, mylord, want blijkbaar, betaalt men tegenwoordig een loodgieter beter dan een reporter en een timmerman beter dan een advocaat.

— Er is veel waars in wat u zegt, antwoordde Lord Aberdeen glimlachend. Wat gebeurde er, nadat uw man dat cngeval had gehad?

— Wat zou er gebeurd zijn, mylord, zei de oude vrouw bitter. Er gebeurde wat onvermijdelijk gebeuren moest. Ik was gedwongen hem van die dure school af te nemen, die ons al heel wat hoofdbrekens had gekost, toen zijn vader nog leefde en hij moest naar werk omzien; wij moesten toch eten, nietwaar?

— Maar het pensioen.

— Het pensioen? Het pensioen van de maatschappij waar mijn man werkte, is nauwelijks voldoende voor een oude vrouw als ik, zelfs al zou zij haar eisen nog zo laag stellen dan ik, maar mijn twee kinderen, moeten die honger lijden?

— Maar Richard had toch een baas kunnen zoeken. Hij is toch jong en sterk?

— Hij heeft wel zes bazen gehad, mylord. Nergens hield hij het uit. Zijn onrustige geest dreef hem van de ene baas naar de andere. Zijn handen stonden niet naar handwerk. Hij schreef en las boeken, die hij, de hemel weet, waar vandaan haalde, terwijl hij moest werken en u zult wel begrijpen, dat bazen dit niet konden accepteren.

— Misschien zou ik, als ik timmermansbaas was, ook niet goed vinden, dat mijn personeel onder het werk de « Metamorphosen » van Ovidius las, merkte Lord Aberdeen glimlachend op. Ik geloof wel, dat ik uw zoon langzamerhand door krijg, mevrouw. Een avontuurlijke geest, onrustig, en die de laatste jaren gewoon een vaste hand heeft gemist, die hem zou kunnen leiden. Wilt u mij toestaan, dat ik mij eens met de jongeman bemoei?

— Als u dat deed mylord, dan zou ik u eeuwig dankbaar zijn, riep mevrouw Bird uit. Ik ben een oude vrouw, ik ben niet zo vlug meer te been en... ik ben dol op hem. Ook nu kan ik hem niet hard vallen.

— Dat pleit voor uw moederhart, maar het is toch niet de goede weg, antwoordde Lord Aberdeen ernstig. Nu moet ik u een vraag stellen, die u mij moet vergeven. Wanneer het pensioen niet toereikend is voor u drie om van te leven, hoe gaat het dan?

De oude vrouw boog opnieuw het hoofd en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Het gaat heel moeilijk, mijnheer, mijn dochter Dora verdient nu en dan een kleinigheid als hulp in de huishouding. Nu hier, dan daar, maar daar kunnen wij nooit op rekenen.

Zij wilde nog iets zeggen, maar plotseling werden de tranen haar weer te machtig en barstte zij in snikken uit.

Brand was zwijgend naar haar toegegaan met een glas water, dat hij haastig had gevuld uit een kleine karaf, die hij op een kastje had zien staan en Dora liep met een paar stappen op Lord Aberdeen toe en zei snel op gedempte toon, terwijl zij zenuwachtig de vingers wrong:

— U bent een goed mens, mylord. Waarom zouden wij er een geheim van maken? Wij zijn al een paar maanden met de huur achter. Bijna een half jaar en de huisbaas heeft bedreigd, dat hij ons binnen een week uit de woning zal zetten, als wij niet betalen. Hij weet heel goed, dat wij dat niet kunnen, de schurk. Maar hij zou tevreden zijn, als ik... als ik...

Maar Dora Bird kon haar zin niet vol-

toelen.

Zij werd doodsbleek en viel op een stoel neer, de kleine hand op het hart gedrukt.

Lord Aberdeen nam Brand snel terzijde en zei hem fluisterend, zodat alleen de jongeman het kon verstaan:

— Ik geloof, dat hier een adder onder het gras schuilt, Charles, of mijn naam is geen John Raffles en als ik hier niet duchtig opruiming houd, dan wil ik mijn hele leven geen brandkast meer aanraken.

HOOFDSTUK III.

DE HUISEIGENAAR

Er waren ongeveer vijf dagen verlopen sinds de dag, waarop John Raffles, alias Lord William Aberdeen, met zijn onafscheidelijke vriend Brand, de kleine sombere zittingzaal in de Shaftesbury Avenue had bezocht.

De Grote Onbekende had zijn belofte gestand gedaan en hij had tot twee keer toe een bezoek gebracht aan de oude mevrouw Bird en haar knappe dochter. Zo discreet mogelijk, zonder zich in het minst op te dringen, had hij de oude dame er eindelijk toe kunnen bewegen, geldelijke hulp aan te nemen, maar alleen op die voorwaarde, dat haar zoon hem dit bedrag met rente zou terug betalen.

Het was ongeveer drie uur in de middag en de kleine kamer onder de hanenbalken in de Cadmenstreet was keurig aan kant. De gordijntjes waren extra gestreken, de grond was geboend, de kleine withouten tafel in de keuken was geschuurd tot er geen vlekje op te bespeuren viel en het weinige koperwerk blonk als een spiegel.

Mevrouw Bird zat op haar plaatsje bij het raam. Zij had een kanten mutsje op het witte haar gezet, dat ook scheen te moeten bijdragen tot de blijde plechtigheid van het ogenblik. Over een half uur ongeveer verwachtte men de verloren zoon terug.

Op 't vermagerde gezicht van de oude vrouw was een trek van diepe vreugde te bespeuren, want de toekomst scheen

zich eindelijk een beetje gunstiger te laten aanzien.

Over Lord Aberdeen had zij dikwijls horen spreken in de buurt en zij wist dat hij een machtige beschermmer was, die nooit zijn woord brak.

Nu hij belang stelde in Richard, zou alles met de driftige, lichtzinnige jongen weer in orde komen, daarvan was zij overtuigd.

Dora was in het aangrenzende kleine keukentje, niet veel groter dan een ruime kast, druk bezig met het bereiden van 't lievelingsgerecht van haar bruer.

Daar kraakten de treden van de bovenste trap.

— Moeder, moeder, daar is Richard.

— Maar dat is bijna onmogelijk, kind, riep de oude dame uit, terwijl haar ogen begonnen te schitteren, nadat zij een blik op het goedkope wekkerklokje had geworpen.

Intussen naderden de voetstappen en toen werd op de deur geklopt.

Als bij ingeving keken de beide vrouwen elkaar zwijgend aan.

Toen haalde het meisje de schouders op en zei op verachterlijke toon:

— Nu, hij kan komen, wij kunnen hem nu tenminste ontvangen.

En met deze woorden wendde zij zich af.

De deur ging open en op de drempel verscheen een man van ongeveer vijftig jaar, met een breed, opgezet gezicht, kale kruin en kleine, half dichtgekne-

pen, groengrijze ogen.

Er lag een valse glimlach om zijn lippen, toen hij een stap vooruit deed en de deur voorzichtig achter zich sloot.

Hij legde zijn hoed op de stoel die het dichtst bij de deur stond, wreef zich in de handen, en keek beurtelings van de moeder naar de dochter.

— Wel, lieve dames, hoe staat het leven? begon hij zoetsappig. Nog altijd een beetje sukkelend, mevrouw Bird. Ja, ja, dat is de oude dag. Maar u, miss Dora, ziet er nog steeds uit als een lente-bloempje. Ik geloof, dat u met de dag liever wordt.

— U kunt uw complimenten wel voor u houden, mijnheer Blackpool en terzake komen, zei Dora koel.

— Wel, wel, liefje, wat is dat nu? antwoordde de bezoeker, steeds zijn handen wrijvend en met dezelfde hatelijke glimlach om zijn lippen. Die toon ben ik niet van je gewend. Maar als je erop staat, laten wij dan maar eerst de zaken af doen. Je vindt zeker wel goed, dat ik er bij ga zitten?

— U bent wel de huisbaas en wij zijn maar uw huurders, maar ik geloof niet dat het nodig zal zijn, antwoordde Dora koeltjes. Wat wij te bespreken hebben, kan in minder dan een paar minuten zijn afgelopen.

De huisbaas staaarde het meisje een ogenblik verwonderd en achterdochtig aan en vroeg toen zoetsappig:

— Geloof je dat werkelijk? Nu, dat zal mij verbazen. Maar laat ik geen tijd verspillen. U bent momenteel zes maanden met de huur achter, en de hemel hoort het mij getuigen, dat ik nooit met een andere huurder zoveel geduld heb gehad als met u. Ik vraag u dus kort en goed, kunt u mij nu het bedrag betalen, of niet?

Dora keek de huisbaas een ogenblik minachtend aan, draaide zich toen op haar hielen om, liep snel naar de kleine penantkas toe, opende de la, pakte er iets uit en ging weer naar Blackpool terug.

— De kwitanties, alstublieft, beval zij kortaf.

De man deed een stap achteruit en scheen van verbazing niet te weten wat

hij zeggen moest.

Hij werd vaal bleek en stotterde:

— De kwitanties, wat wilt u daarmee zeggen?

— Niets anders dan dat ik betaal, antwoordde Dora met een kort lachje. Dat verwondert u zeker? Kom, de kwitanties. Hier zijn de negen pond sterling.

Blackpool stak de hand in de zak en haalde er met trillende vingers een beduimelde portefeuille uit, waaruit hij een zestal kwitanties nam.

Hij was bleek van woede en teleurstelling geworden. Het begeerde wild dreigde hem ter elfder ure te ontgaan.

Hij stak het jonge meisje de kwitantie aarzelend toe.

Dora trok ze hem uit de hand, keek ze vluchtig in en gooide toen negen pond op tafel.

Als met tegenzin streek Blackpool het geld op en toen klonk hetzelfde hatelijke lachje van net.

— Goudstukken nog wel, riep hij uit. Het gaat ons goed blijkbaar. Nu, als men zo jong en knap is als u, dan wordt het geld heel gemakkelijk verdiend.

Het jonge meisje gaf een luide schreeuw en deinsde doodsbleek achteruit en op hetzelfde ogenblik vloog de deur open.

Richard Bird stond op de drempel.

Blackpool had zich op dat geluid haastig omgekeerd en keek nu in een gezicht, vertrokken van haat en woede.

Hij wilde haastig verdwijnen, maar de jongeman kwam hem in de weg, en beval op doffe toon, terwijl hij de rechterarm ophief:

— Blijf daar, en herhaal nog eens, wat je daarnet gezegd hebt.

Blackpool had onwillekeurig een stap achteruit gedaan, maar nu scheen hij zijn verwaandheid en zelfbeheersing weer te hebben terug gekregen.

Hij nam Richard van het hoofd tot de voeten op en zei schamper:

— Kijk, kijk, daar hebben we de zoon des huizes. Komt mijnheer nog eens boven water? Ik heb mooie dingen van jou gehoord. Je hebt in de gevangenis gezeten. Jij bent...

Met een paar stappen was Richard bij de huisbaas.

Hij was tot in zijn lippen bleek geworden en hij scheen zich alleen met de grootste moeite te kunnen beheersen.

Zijn stem had een hese klank toen hij zei:

— Op het ogenblik spreken wij niet over mij. U hebt net over mijn zuster gesproken, herhaal wat je zei, of moet ik je de woorden met geweld uit je strot knijpen?

Het gezicht van de jongeman had op dit ogenblik zo'n dreigende uitdrukking, dat Blackpool verschrikt achteruit week en een schuwe blik wierp naar de deur.

Toch beefde Blackpool van woede, toen hij uitriep:

— Ik ben jou geen verklaring schuldig, brutale vlegel. En nu zal ik je één ding zeggen. Ik heb genoeg van jullie gehad, betaald of niet betaald, je maakt dat je het huis uitkomt. Ik kan zulke huurders als jullie niet gebruiken! Ik geef je nog een week en dan maak je dat je weg komt.

De oude vrouw wilde wat zeggen, maar Richard legde zijn moeder met een gebaar het zwijgen op en zei:

— Laat de oude schurk praten, moeder. Hij kan niets doen. Er zijn toch zeker nog rechters hier in Londen? Hij kan u helemaal niet dwingen om te verhuizen.

— Zou jij dat denken, jongetje? antwoordde de huisbaas met een gluisperige blik in zijn ogen. Dat zal ik je dan toch anders laten zien.

Weer stak hij de hand in zijn zak, haalde er de portefeuille uit, zocht er een ogenblik zenuwachtig in en nam er toen een aantal kleine papiertjes uit, die hij zegevierend in de hoogte hield, terwijl hij met schelle stem zei:

— Hier heb ik nog een paar papiertjes, waarvan jullie misschien niets weet. Nu heb ik alleen met je moeder te maken. Als jullie mij het vuur zo na aan de schenen legt, dan bijt ik van mij af ook.

De oude vrouw kwam wankelend op hem toe, met een smekende houding en een uitdrukking in haar ogen, die een steen zou hebben vermurwd.

Maar Richard wilde zekerheid hebben.

Hij hield zijn moeder tegen en zei:

— Geen smeekbeden tot die ellendeling. Wat zijn dat voor papieren?

— Schuldbekentenissen, vriendje! riep Blackpool zegevierend uit. Ja, daar schrik je van, nietwaar? Ik heb je moeder in de loop van het laatste jaar telkens kleine bedragen geleend; als jij beter had opgepast, was dat niet nodig geweest, knoop dat goed in je oren! Het waren steeds kleine bedragen, maar je moeder heeft mij nooit een penny terugbetaald, en nu is het opgelopen tot... laat eens even zien, tot bijna vijftig pond sterling. Kunt u dat terug betalen? Ik wil nu eindelijk eens de kleur van uw geld zien.

Mevrouw Bird wilde iets zeggen, maar weer hief Richard de hand op en greep Blackpool in de borst.

— Zeg mij eens, schobbejak, waarom heb je mijn moeder geld geleend, terwijl je toch heel goed wist, dat zij het je nooit zou kunnen terug betalen.

— Waarom ik haar geld geleend heb? vroeg Blackpool, die worstelde om zich uit de ijzeren greep los te maken, natuurlijk om haar uit de brand te helpen. Laat mij los! Laat mij los! zeg ik je!

— Ik zal je los laten, wanneer ik dat wil! riep Richard nu, wit van woede. Ik begrijp wat je hier altijd had te zoeken, wat het betekende als je hier met je zuurzoet lachje complimentjes kwam maken. Dat was om mijn zuster, nietwaar?

Met onweerstaanbaar geweld trok Richard de tegenspartelende huisbaas naar de deur, en stootte die met de voet open.

Hij smiet Blackpool op het portaal, zodat hij terecht kwam tussen een paar nieuwsgierige buurvrouwen, die op het geluid van de ruziestemmen onhoorbaar dichterbij waren gekomen en schreeuwde hem toe:

— Waag het nu nog eens, een voet in onze woning te zetten! waag het nog eens, de naam van mijn zuster uit te spreken als ik er bij ben, dan schiet ik je neer als een dolle hond. En daar zou ik nog goed aan doen, ik zou de aarde verlossen van een monster.

Blackpool rende de trap af. Maar op

het portaal gekomen stond hij stil, en riep dreigend naar boven:

— Je zult nog van mij horen, gevangeniszaas. Vanavond nog maak ik werk van die schuld, en over een paar dagen

laat ik jullie armzalig boeltje voor je neus verkopen, en gooi ik je het huis uit.

En na deze woorden zette Blackpool zijn vlucht haastig voort.

HOOFDSTUK IV.

DE MOORD IN KEW GARDENS

Raffles en Brand zaten de ochtend, volgend op deze gebeurtenis, in de kleine eetkamer van het herenhuis, dat de Grote Onbekende al enige jaren in de Cromwelstreet bewoonde, aan het ontbijt en lazen hun krant, toen Brand plotseling een kreet van schrik slaakte en Raffles over het nummer van de «Daily Mail», dat hij juist bezig was te lezen, sprakeloos aankeek.

— Wat is er? vroeg Raffles, die zelf in de «Times» verdiept was, en nu Brand vragend aankeek.

— Je interesseerde je voor de jonge Bird, nietwaar?

— Inderdaad, en dat doe ik nog. Hij is gisteren juist vrij gekomen, en ik ben van plan om straks, na het ontbijt, naar de Camdenstreet te gaan, en die goede mensen een bezoek te brengen.

— Dan zal je Richard in ieder geval niet meer vinden, Edward! zei Brand ernstig.

— Hoezo? zei Raffles langzaam. Wat is er dan met hem gebeurd?

— Hij is gisteravond omstreeks half tien gearresteerd.

— Wat, alweer? riep Raffles op ongelovige toon uit. Wat heeft hij nu weer gestolen?

— Hij heeft niet gestolen, Edward! zei Brand, hij is gearresteerd op beschuldiging van moord!

— Hoe is dat mogelijk? Wat is er dan

gebeurd? Wie is het slachtoffer?

— Een zekere Blackpool.

— Maar dat is, als ik mij niet vergis, de naam van hun huisbaas, riep Raffles. Ik ben bang dat ik het al begin te doorzien! Die schurk probeerde Dora in zijn macht te krijgen. Lees het eens voor?

Brand vouwde de «Daily Mail» zo, dat hij het blad heel gemakkelijk kon vasthouden, terwijl hij las, en begon toen:

MOORD OP EEN HUISEIGENAAR

De vrouw in het spel!

Kew Gardens is gisteravond het tooneel geweest van een afschuwelijke misdaad, zoals er in deze rustige straat gelukkig maar weinig gepleegd worden.

De heer Hugh Blackpool, eigenaar van verschillende huizen in onze volksbuurten, is het slachtoffer van een laaghartige moordaanslag geworden.

Laten wij onze lezers dadelijk gerust stellen met de mededeling, dat de dader al in handen van de politie is.

Het is een zekere Richard Bird, geen onbekende voor de Justitie, en de enige zoon van één van Blackpool's huursters.

Wells waar ontkent de jongeman pertinent iedere schuld, maar de bewijzen tegen hem zijn zo overstelpend, dat aan zijn schuld haast niet getwijfeld kan worden.

Maar laten wij het verloop van deze gruwelijke geschiedenis naar volgorde meedelen.

Het was omstreeks kwart over negen in de avond, toen de portier van het huis in Ken Gardens, waarvan Blackpool de tweede verdieping bewoont, een jongeman zag naderen, tamelijk sjofel gekleed, en die hem vroeg of mijnheer Blackpool thuis was.

De portier antwoordde bevestigend, want hij had juist een half uur geleden Blackpool zien thuiskomen van een diner bij vrienden.

Daarna vroeg de jongeman waar de woning van Hugh Blackpool lag, en toen de portier hem dit had verteld, ging hij de trappen op en belde aan de gangdeur van de tweede verdieping.

De deur werd opengedaan door de oude huishoudster van Blackpool, miss Fanny Dayton, een dame van ongeveer zestig jaar, die, met een bijna even oude bediende, het personeel van de vermoorde vormde.

De jongeman, Richard Bird, noemde zijn naam en vroeg de heer Blackpool te mogen spreken. Hij verzekerde dat deze van zijn komst wist, en hem zeker zou verwachten.

De oude dame, die het juist nogal druk had, wees de jongeman gewoon met een beweging van het hoofd de deur van de werkkamer van haar meester aan en ging haar gang, blijkbaar had zij iets te zoeken in een ander gedeelte van de tamelijk grote woning.

Zij verzekert dat zij nauwelijks vijf minuten kan weg zijn geweest, en waarschijnlijk nog veel korter, toen zij een woest geschreeuw hoorde, dat uit de richting van de werkkamer kwam.

Zij keerde direkt terug, en toen zij de gangdeur al geopend had, zag zij dat de deur van de werkkamer open-

stond, en dat het daarbinnen donker was.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam de huisknecht, Thomas Blunt, haastig aanlopen, die met haar tegelijkertijd de kamerdeur bereikte.

De oude bediende hoefde de hand alleen maar even om de deurpost te steken, om de schakelaar van het elektrische licht te vinden.

Hij draaide die om en de kamer was toen helder verlicht.

Met een luide gil van afschuw deinsden de beide oude mensen terug, want in het midden van de kamer, niet ver van het bureau, lag onbeweeglijk, op de rug, het lichaam van hun meester.

Het wit van zijn overhemd verdween bijna helemaal onder het rood van het bloed, dat nog altijd te voorschijn kwam uit een wond, waaruit een vlijmscherp mes stak, dat zij allebei direkt herkenden.

Het was de Japanse dolk, die de heer Blackpool doorgaans gebruikte als vouwbeen en die altijd op zijn schrijfbureau lag.

Over het lijk heengebogen, want men kon er helaas niet meer aan twifelen, of het slachtoffer had al de laatste adem uitgeblazen, stond de bezoeker, met doodsbлек gezicht, bebloede handen en starende ogen.

Hij scheen absoluut 't besef te hebben verloren van wat hij gedaan had, en scheen zelfs niets te merken van het binnenkomen van de bedienden.

Gillend vluchtte Miss Dayton weer weg, en binnen enkele ogenblikken had zij een paar burens te hulp geroepen, terwijl de portier, direkt gewaarschuwd, de politie opbelde.

Pas toen deze verscheen in de gedaante van een inspekteur en twee agenten, scheen Richard Bird weer tot zichzelf te komen, en verzette zich tegen zijn arrestatie, bezwerend dat hij onschuldig was. Toch valt er aan zijn schuld niet te twifelen, want de portier is zeer pertinent in zijn verklaring, dat hij Mr. Blackpool om negen uur helemaal alleen heeft zien terugkeren en dat er absoluut geen bezoeker voor hem is ge-

weest, behalve juist Richard Bird.

Men ging naar zijn huis, in de verwachting dat men daar misschien nadere bijzonderheden zou kunnen te weten komen omtrent het motief van de moord, en daar bleek, uit het verhoor van een paar buurvrouwen al gauw, dat Blackpool op die zelfde dag een hevige ruzie had gehad met Richard Bird, die toen juist uit de gevangenis ontslagen was, en hem zelfs met de dood had bedreigd, omdat Blackpool, naar hij beweerde, zijn zuster met oneerbare bedoelingen vervolgde.

Toen men dit meisje in kennis stelde van de arrestatie van haar broer, viel zij flauw, en men is bang, dat deze nieuwe misdaad van haar broeder haar gezondheid ernstig zal benadelen.

Tot dusverre heeft men het meisje niet kunnen ondervragen.

Wij zullen natuurlijk niet nalaten, onze lezers direkt op de hoogte te brengen, zodra in deze afschuwelijke zaak nadere bijzonderheden bekend mochten worden.

Brand liet het blad zakken, en geruime tijd bleven de beide vrienden zwijgend tegenover elkaar zitten.

Raffles had de ogen met de hand bedekt, zijn geliefkoosde houding als hij ingespannen ergens over nadacht.

Er waren bijna tien minuten verlopen toen hij eindelijk opkeek, en zachtjes vroeg:

— De kamer was toch donker, volgens de verklaring van Miss Dayton en van de bediende Thomas Blunt?

— Ja.

— Begrijp je dat?

— Niet al te best. De enige verklaring is natuurlijk, dat Bird het licht heeft uitgedraaid, nadat hij... die afschuwelijke daad gepleegd had.

— Ja, dat is natuurlijk mogelijk.

— Wat, twijfel je er aan? riep Brand verwonderd uit. Is het mogelijk om daar aan te twifelen?

— Waarom niet? antwoordde Raffles ernstig. Ik wil echter toegeven, dat er veel is dat hem heel zwaar belast. Maar

goed, wij nemen aan dat hij de daad pleegde, noem mij dan een motief, van hem om het licht uit te draaien.

— Misschien hoopte hij in de duisternis te ontvluchten.

— Dat zou al een hele zonderlinge redenering zijn geweest. Hij moest toch heel goed weten, dat hij, buiten de kamer gekomen, dadelijk in een helder verlichte gang zou staan.

— Dat is hem misschien in zijn opwinding ontgaan.

— Zo? Denk je dat? Maar vertel mij dan eens welke moordenaar, die zich in zo'n gemoedstoestand bevindt, op het idee zal komen, het licht uit te draaien? Bovendien, de huishoudster en de bediende, verklaren, dat hij onbeweeglijk over het lijk gebogen stond. Hoe rijm je dat dan met zijn voornemen om te vluchten?

— Maar zijn handen zaten vol bloed!

— Luister eens, beste kerel. Denk je er eens even in, dat jij vanavond laat een wandeling gaat maken. Op de Theemskade vindt je een man onbeweeglijk uitgestrekt. Je denkt dat hij bewusteloos, ziek, of misschien dood is; je bukt, zoals ieder ander zou doen, om je te overtuigen. De man is echter vermoord, en het bloed stroomt nog altijd uit zijn borst. Jij krijgt dat aan de handen... op dat ogenblik nadert er politie.

— Je hoeft niet verder te gaan, Edward, viel Brand hem in de rede. De politie arresteert mij natuurlijk, eenvoudig omdat zij niet anders kan.

— Juist. Overdag zou je er niet zo gauw toe komen, om dat te doen; je zou dan natuurlijk dadelijk het bloed zien, en het arme slachtoffer aan de armen, aan het hoofd, waar je wilt, vastgrijpen, maar zeker niet aan de wond. En, let op, dat de kamer donker was, in ieder geval in vergelijking met de lichte gang. Het is dus heel goed mogelijk, dat Bird, nadat hij geklopt heeft en naar binnen is gegaan, verbaasd door de duisternis in de kamer een paar stappen heeft gedaan, en toen over het lichaam van de dode is gestruikeld. Natuurlijk heeft hij toen het bloed aan zijn handen gekregen en die schreeuw geslaakt, die de bediende en de huishoud-

ster hebben gehoord.

— Ho ! ho ! Nu loop je toch wel wat al te hard van stapel ! riep Brand uit.

— Waarom ?

— Vraag je dat nog ? Als het allemaal zo gebeurd is, zoals jij het daar voorstelt, dan moet Blackpool van tevoren natuurlijk door een ander zijn gedood, en wel door iemand die na negen uur is gekomen. Welnu de portier verklaart, dat er niemand is geweest.

— Je zegt dat nu zo triomfantelijk, Charles en je denkt nu bij je zelf, dat je mij schaakmat hebt gezet. Maar ik geef mij niet zo gauw gewonnen. Wij kennen het huis van Blackpool niet, maar het lijkt mij echt niet onmogelijk, dat de dader zich al geruime tijd van tevoren in een ander gedeelte van het huis schuil heeft gehouden.

— Ik moet je nogmaals excuus vragen, Edward, maar ik geloof nu toch werkelijk, dat je de waarschijnlijkheid forceert, omdat het om een beschermeling van je gaat, riep Brand uit. Jij verklaart zelf altijd, en ik stem dat volmondig toe, dat iedere misdaad het snelst wordt opgelost, wanneer men alleen maar het motief kent, welnu, hier is het motief bekend. Richard Bird had Blackpool bedreigd, hij droeg hem een felle haat toe.

— Goed zo. En daarom ging hij naar het huis van Blackpool, met het plan om hem te doden, nietwaar ?

— Natuurlijk.

— En even natuurlijk heeft hij een wapen meegenomen, is het niet zo ?

Brand keek een ogenblik bedremmeld voor zich en zei toen:

— Nu wil je mij zeker vangen door mij voor ogen te houden, dat Blackpool vermoord is met zijn eigen Japanse dolk.

— Dat was ik inderdaad van plan. Denk je eens even in de toestand van een broer die zich voldoening wilde verschaffen. Dan had hij toch een wa-

pen moeten meenemen. Maar er is nog meer. Bird heeft gewoon zijn naam opgegeven aan de portier en later waarschijnlijk nog eens aan de huishoudster. Geloof je dat dat de gewoonte is van moordenaars ?

— Gewoonte is het misschien niet, antwoordde Brand met een flauwe glimlach, maar ik zou het mij zo voor kunnen stellen: Bird is daar gekomen om Blackpool verantwoording te vragen. Er is een ruzie ontstaan. In zijn drift heeft Bird de Japanse dolk op tafel zien liggen en die Blackpool in de borst gestoken.

— En Blackpool ontving hem in het donker ? vroeg Raffles kalm.

— Ja, dat is en blijft natuurlijk een vreemde zaak, antwoordde Brand, terwijl hij zich achter het oor krabde. Ik moet bekennen, dat ik daar geen oplossing voor weet. Ik wil ook wel verder gaan en verklaren, dat het al heel wonderlijk zou zijn, als Bird in die donkere kamer die dolk had ontdekt.

— Dat is ook mijn mening. Dan praat je over een ruzie. Zelfs de hevigste woordenwisseling tussen twee doodsvijanden heeft tijd nodig om op het kookpunt te komen. En dan gaat het maar niet in een paar minuten. Maar wat blijven wij hier als oude vrouwen theoretiseren, riep Raffles plotseling uit, terwijl hij opstond. Wij moeten er dadelijk op uit, naar de ongelukkige moeder van Richard en naar Dora, die zich wel in een verschrikkelijke toestand zullen bevinden. Laten wij voortmaken.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of Henderson, de reusachtige chauffeur van de Grote Onbekende, reed met een van de snelste wagens voor en het was bijna half elf in de ochtend, toen de auto van Lord Aberdeen voor het kleine smalle huis in de Camden-street stopte.

HOOFDSTUK V.

EEN NIEUW FIGUUR

Er verdrongen zich enige nieuwsgierige, druk fluisterende burens voor het huis, dat echter niet bewaakt was.

Raffles en Brand konden dus ongehinderd naar binnen gaan, maar het kostte hun toch enige moeite zich een doortocht tussen de nieuwsgierigen te banen.

Zij klommen haastig de trap op en waren op de bovenste verdieping bijna tegen iemand aangelopen, die juist werd uitgelaten door een jonge, eenvoudig geklede man van ongeveer zeventwintig jaar, met een intelligent, maar heel bleek gezicht, donkere ogen en scherp getekende wenkbrauwen.

Daar de oudste van de beide heren, die juist werd uitgelaten, een hoge hoed droeg en een vulpen dicht schroefde, meende Raffles reden te hebben te veronderstellen, dat hij met een dokter te doen had.

Hij nam zijn hoed af en zei:

— Neem mij niet kwalijk, als ik u even ophoud. Ik ben Lord Aberdeen en ik interesseer mij voor het ongelukkige gezin, dat u net verlaat, mijnheer. Heb ik de eer met de dokter te spreken?

— Inderdaad, mylord. Mijn naam is Dr. Dexter. Ik heb de echtgenoot van mevrouw Bird goed gekend, maar nu kwam ik voor haar dochter; Dora is er ernstig aan toe, dat mag ik niet verzwijgen.

De dokter had dit laatste zachtjes gezegd, met een schuwe blik op de jongeman, die bij de deur was blijven staan.

Hij voegde er nu nog zachter aan toe:

— Dat is haar verloofde, Harry Bur-

ton.

— Wat scheelt haar? vroeg Raffles even zacht na een vlugge blik op het witte gezicht van de jongeman te hebben geworpen.

— Zij heeft ijlende koorts, ik heb al penicilline moeten voorschrijven.

— Is er onmiddellijk gevaar, dokter?

De dokter keek opnieuw vluchtig naar de jongeman, die nog altijd bij de deur stond en antwoordde toen:

— Ik verwacht vandaag de crisis, mylord. Het is een kwestie van leven of dood. Ik moet u zeggen, dat ik de toestand ernstig inzie. Komt Dora er vandaag door; dan bestaat er veel kans, dat wij haar in het leven kunnen houden. Maar in ieder geval zal zij dan toch nog wekenlang in een toestand van halve bewusteloosheid blijven. De slag, die haar broer zo plotseling getroffen heeft, schijnt haar totaal versuft te hebben. Absolute rust, dat is alles wat haar redden kan, behalve natuurlijk dat mijn voorschriften uiterst nauwkeurig moeten worden opgevolgd; en nu wilt u me zeker wel verontschuldigen, mylord.

De beide heren drukten elkaar de hand en daarna liepen Raffles en Brand naar de deur, waar Harry Burton hen scheen op te wachten.

Raffles keek een ogenblik in het witte, strakke gezicht, en zei toen:

— Mijnheer Burton, wij zijn vrienden van de familie, en goede vrienden, durf ik wel zeggen. Ik hoop van harte, dat u ons niet als indringers zult beschouwen die hier louter uit nieuwsgierigheid komen.

— Ik weet wel beter, mylord, zei de jongeman op doffe toon. Dora's moeder heeft mij al alles verteld. Ik heb deze week buiten Londen moeten werken; ik werd door mijn fabriek naar Leeds gestuurd; ik ben maar een eenvoudig monteur, en dat is de oorzaak dat ik hier al die tijd niet geweest ben, en dat ik nog niet het genoeg had u te ontmoeten.

— Bent u al lang uit Leeds terug? vroeg Raffles, terwijl hij Burton de hand toestak.

— Gisteravond om half twaalf aangekomen, mylord, antwoordde de jongeman.

Maar plotseling scheen hij zich te bezinnen en voegde er haastig aan toe:

— Ik vergis mij; ik was om zeven uur alweer in Londen. Maar blijf daar niet op het portaal staan, heren, wilt u mij volgen. Maar ik verzoek u, zacht te lopen, want op het ogenblik slaapt de patiënte, gelukkig.

De drie mannen stapten binnen, en Burton bracht hen naar een zijvertrekje, dat voor het grootste deel werd ingenomen door het bed, waarop het zieke meisje lag.

Raffles zag onmiddellijk, met het oog van de deskundige, dat het een onrustige, onnatuurlijke sluimering was.

Hij bleef geruime tijd zwijgend naar het meisje kijken, en zei toen zacht tegen Brand:

— Dokter Dexter had wel gelijk; het is een ernstig geval. Ik denk dat de hersens zijn aangedaan.

Maar nu opende Harry Burton een zijdeur, en verzocht de beide bezoekers op dezelfde gedempte toon, de huiskamer binnen te gaan, waar zij mevrouw Bird vonden, die met gebogen hoofd, de handen in de schoot gevouwen, roerloos voor zich uitstaarde.

Zij scheen het zelfs nauwelijks te merken, dat er andere personen in de kamer waren, en Raffles moest zijn hand op haar schouder leggen, om haar als het ware met een schok weer tot bewustzijn te doen komen.

— Wij komen u weer opzoeken, mevrouw Bird, begon Raffles met zijn diepe stem, die dikwijls zo'n warme klank

kon krijgen, maar ik vraag u, geef toch niet zonder weerstand te bieden toe aan uw smart, hoe begrijpelijk het ook is. Bedenk dat u nu alleen bent en dat alles op uw schouders rust.

De oude vrouw schudde het hoofd, en terwijl de tranen overvloedig over haar wangen stroomden, zei zij op zachte toon:

— U doet Harry onrecht, mylord! Hij is mij een grote steun in deze verschrikkelijke omstandigheden. Hij kwam gisteravond nog hier, nadat hij om half twaalf uit Leeds was teruggekeerd, en het was wel een droevige ontvangst. Dora lag toen al ijlend in bed; en hij is bij haar blijven waken, terwijl ik zelf onze dokter Dexter ben gaan halen.

Toen de oude vrouw het uur noemde, waarop Harry Burton was aangekomen, had Raffles snel even op gekeken en keek verrast naar de jongeman.

Deze stond op dat ogenblik voor het raam, met de handen op de rug gevouwen.

Een ogenblik was het stil.

Plotseling viel de oude vrouw met het bovenlijf op de tafel en begon hartstochtelijk te snikken.

— Mijn jongen! Mijn arme jongen! Dat het zo ver komen moest! Had ik hem toch maar niet het huis uit laten gaan!

— U mag niet toegeven aan die gedachten! zei Raffles, terwijl hij zacht over het witte haar streelde. Wie weet, wie weet is... een ander wel de schuldige!

De oude dame hief snel het hoofd op om Raffles met haar betraande ogen aan te kijken, terwijl Harry Burton zich tegelijkertijd vlug omdraaide en Raffles met grote ogen aanstaarde.

— Zeg mij eens, mylord, gelooft u dat werkelijk? vroeg hij langzaam, en zijn woorden schenen er met moeite uit te komen.

— Waarom zou dat onmogelijk zijn, beste Burton? was de wedervraag van Raffles.

— Maar, mylord, hoe vreselijk het ook is, dat zijn eigen moeder het moet zeggen, alles pleit toch tegen hem! riep

de ongelukkige vrouw uit. Hij is hier woedend weggegaan, met een bedreiging op de lippen, en in de kranten staat het toch te lezen, dat niemand voor hem het huis van Blackpool is binnen gegaan!

— Tenminste is er niemand die het gezien heeft, zei Raffles rustig.

— Maar, mylord, wie zou het dan anders hebben kunnen doen? riep de oude vrouw bevend uit. Wie kan denken aan zo'n noodlottige samenloop van omstandigheden? Speelt het toeval dan zo'n grote rol in ons leven?

— Ja, mevrouw, dat doet het vaker dan wij denken, antwoordde Raffles. Ik wil u echter beslist geen ijdele hoop geven. Wel beloof ik u plechtig, dat ik niet zal rusten, voor ik de ware schuldige heb ontdekt.

Weer bleef het enige ogenblikken stil. Harry Burton had zijn plaats bij het raam weer ingenomen.

Men zag niets van hem dan zijn rug, en daarop de gevouwen handen, waarvan de vingers krampachtig in elkaar waren geklemd.

Raffles scheen een ogenblik verzonken te blijven in de aanblik van de twee sterke, zenuwachtige, trillende handen en vroeg toen plotseling:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u de vraag stel, mijnheer Burton, kent u Dora allang?

— Al twee jaar, mijnheer, antwoordde de jongeman, zonder zich om te draaien.

— U... houdt van haar?

— Ik ben gek op haar, mylord. Ik zou, als het moest, de dood voor haar trotseren.

— Dat pleit voor u mijnheer Burton, antwoordde Raffles. Zeg mij eens, hebt u die Blackpool ook gekend?

Een hoofdknik dat was alles.

— Persoonlijk?

Weer een hoofdknik.

— U moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Burton, als ik onbescheiden lijk, maar in deze zaak kunnen schijnbaar onbetekenende voorvallen van groot belang blijken te zijn. Was het u bekend, dat die schurk uw meisje achtervolgde en lastig viel met zijn dub-

belzinnige complimentjes?

Nu wendde Burton zich plotseling om en riep uit:

— Ik hoorde het gisternacht voor het eerst, mylord. Ja, als ik vroeger had geweten... dan...

Hij hield plotseling op, streek met de hand over zijn hoofd, mompelde iets binnensmonds en ging toen met een wrang lachje verder:

— Ik geloof dat ik wartaal begin te spreken, mylord! Hoe kon ik dat zeggen? Ik wist het zeker al maanden, dat die Blackpool het Dora lastig maakte.

Nu was het de beurt van Mevrouw Bird om verrast op te zien.

— Wat zeg je daar, Harry? vroeg ze. Waarom heb je ons dat nooit verteld? Daar wisten wij niets van. Hoe kwam je er toe, om dat voor ons te verbergen?

Het gezicht van de jongeman was krampachtig vertrokken, toen hij stamelend antwoordde:

— Ik heb... ik wilde... het lag niet in mijn bedoeling, om het te verzwijgen, moeder, maar ik wilde Dora alles besparen, wat haar hartje zou kunnen kwetsen. Ik verzeker u...

Hij brak de zin plotseling af, haalde zijn zakdoek te voorschijn, veegde er zijn voorhoofd mee af en draaide zich vlug weer om naar het raam.

Raffles trommelde zacht met zijn vingers op het tafelblad en er lag een raadselachtige glimlach op zijn gezicht, waarvan Brand de reden niet kon begripen.

Plotseling stond de Grote Onbekende weer op en zei:

— Luister eens, mevrouw Bird. Deze zaak moet opgehelderd worden, op welke manier dan ook, en daarom begin ik van dit ogenblik af mijn onderzoek. Ik zal u van alle vorderingen nauwkeurig op de hoogte houden. Wat Dora betreft, vraag ik u mij toe te staan, om de twee uren naar haar toestand te laten informeren. Over de kosten van de verpleging hoeft u zich natuurlijk geen zorgen te maken. Wij zullen dat wel regelen.

Voordat de oude vrouw haar dankbaarheid kon uiten, wendde Raffles zich tot Burton en vroeg vriendelijk:

— Zoudt u mij uw adres niet willen

geven, mijnheer Burton?

— Mijn adres, mylord? vroeg Burton toonloos.

— Ja, het mocht eens noodzakelijk zijn, dat ik u enige inlichtingen heb te vragen of te geven.

De jongeman scheen een ogenblik te aarzelen en antwoordde toen:

— Ik woon in de Doughthystreet, 107, vierde verdieping. Maar ik wil u wel waarschuwen, dat u mij de eerste dagen waarschijnlijk weinig of niet thuis zult vinden, ik blijf hier. Ik blijf bij haar, die mij meer waard is dan mijn eigen

leven, en als zij sterft, dan wil ik ook niet meer verder leven.

Hij had dit laatste op een wanhopige toon uitgeroepen, sloeg zich met de beide gebalde vuisten voor het hoofd en viel kermend op een stoel neer.

Droge snikken deden het krachtige lichaam schokken.

Raffles legde hem troostend de hand op de schouder en zei ernstig:

— U bent een man, mijnheer Burton en als een man zult u alles moeten dragen, wat er ook mag gebeuren.

HOOFDSTUK VI.

BEWIJZEN EN TEGENBEWIJZEN

De auto stond nog steeds te wachten en Henderson, de reusachtige chauffeur, zat onbeweeglijk achter het stuur.

Met de hand aan de kruk van het portier, vroeg Raffles aan hem:

— Weet jij waar de Moughtystreet is, James?

— Zeker, mylord.

— Breng ons daar dan heen en houd stil voor nummer 107.

Zodra de auto in beweging was, vroeg Brand verwonderd:

— Wat wil je in dat huis uitvoeren, waar de jonge monteur woont?

— Ik wil eens informeren, waarom hij gelogen heeft.

— Gelogen? herhaalde Brand verwonderd.

— O, onze vriend Burton liegt heel slecht. Maar heb je dan zelf niet opgemerkt, dat hij zich twee keer zogenaamd versproken heeft? De eerste keer was, toen hij eerst verklaarde, om half twaalf uit Leeds te zijn teruggekeerd en dit naderhand verbeterde, door te verklaren, dat hij al om zeven uur in Londen terug was. De tweede keer was, toen hij eerst beallist verklaarde, niets te hebben geweten van de achtervolgingen, waaraan Dora van de kant van die Blackpool bloot stond, wat dan ook het waarschijnlijkste is, want een meisje als Dora vertelt zulke dingen niet, en welke verklaring hij naderhand weer herriep.

— Je hebt gelijk! Dat is eigenlijk wel vreemd!

— Dat vind ik ook, zei Raffles droogjes. En wij gaan nu naar de Doughtystreet om eens te horen, of men ons

daar niet kan vertellen, hoe dat zit met het uur van aankomst; of Burton om half twaalf, of al om zeven uur terug was.

— Maar die jongen heeft toch met de hele zaak helemaal niets te maken? riep Brand uit.

— Alleen maar in zoverre, dat hij de verloofde is van de zuster van de gevangene, van de man, die op dit ogenblik van moord beschuldigd wordt. Maar ik geloof, dat Henderson, die natuurlijk weer veel te snel gereden heeft, de plaats van bestemming al bereikt heeft.

Inderdaad, de grote auto verminderde vaart en stond nu stil voor een eenvoudig huis, een soort flatgebouw, waarvan de brede voordeur wagenwijd open stond.

— Blijf maar even op mij wachten, ik zal direkt wel terug zijn, zei Raffles, terwijl hij het portier opendeed.

De jongeman zag hoe Raffles een paar woorden wisselde met Henderson en daarna in het huis verdween.

Er waren nog geen drie minuten verlopen of Raffles was weer terug.

Zijn gezicht had een ernstige uitdrukking toen hij het portier opende, na Henderson een kort bevel te hebben gegeven.

— Welnu? vroeg Brand, nadat Raffles weer naast hem zat.

— Hij is om half twaalf teruggekomen. Het was zelfs nog iets later. Hij heeft zijn koffertje, dat hij bij zich had, aan de portier afgegeven, met verzoek het naar zijn kamer te laten brengen en daarna is hij dadelijk weer in de auto gestapt, die hem waarschijnlijk re-

gelrecht naar het huis van zijn meisje heeft gereden.

— Dus dan zou hij toch hebben gelogen? riep Brand verrast uit. Maar wat kan hij daar toch mee hebben voor gehad?

— Dat moeten wij nu juist onderzoeken, Charles. Er steekt iets raadselachtigs achter dit alles en ik zal er achter komen.

— Waar gaan we nu heen?

— Naar Scotland Yard. Ik wil de hoofdinspekteur van politie, mijn beste brave vijand Baxter, toestemming vragen om een onderzoek te mogen instellen in het huis waar Blackpool de dood heeft gevonden.

Er werd weinig meer gesproken gedurende de rit en toen de auto eindelijk weer stopte voor het grote gebouw op het Thames-Embankement, hadden de beide vrienden nauwelijks een paar woorden met elkaar gewisseld.

Ook nu bleef Brand weer wachten, terwijl Raffles, die als amateur-detective, natuurlijk onder de naam van Lord Aberdeen, een grote roep had verworven, aan de hoofdinspekteur van politie Baxter, dezelfde man, die Raffles al jaren lang zo meedogenloos, maar vergeefs achtervolgde, toestemming ging vragen op eigen gezag een onderzoek te mogen instellen inzake de moord in het huis in Kew Gardens.

Baxter, maar al te verheugd, dat hij de vice-president van de Windsor-Club, waar hij zelf ook lid van was, een dienst kon bewijzen, vulde direkt een formulier in, dat Raffles toegang zou geven tot het huis, waar de misdaad was gepleegd.

Voorzien van dit kostbare dokument, dat alle deuren voor hen moest openen, gingen de beide vrienden weer op weg en een half uur later, het was toen net twaalf uur, hield de auto weer stil voor het huis in kwestie.

Er stond een politieagent voor de deur en Raffles en Brand hadden niet de minste moeite te worden toegelaten, zodra zij het formulier toonden, dat zij van Baxter hadden gekregen; een ogenblik later stonden zij tegenover de portier, wiens getuigenis van zo groot be-

lang was geweest bij de arrestatie van Richard Bird.

Raffles keek de man een ogenblik onderzoekend aan, haalde toen 'n geldstuk te voorschijn, hield het even tussen duim en wijsvinger in de hoogte en zei glimlachend:

— Ik ben wel een detektive, vriend, maar niet van de officiële politie en daarom heb ik ook wel eens de gewoonte, deze aardige, ronde schijfjes te geven aan mensen, die zich in een of ander opzicht voor mij verdienstelijk hebben gemaakt. U lijkt mij een zeer schrandere man. Uw antwoorden kunnen mij van groot nut zijn. Zou u geen zin hebben, dit geldstuk te verdienen?

— Dat zal niemand afslaan, mijnheer, antwoordde de portier met glinsterende ogen. Wat ik weet zal ik graag vertellen. Ik ben echter bang, dat ik niet veel toe te voegen heb aan mijn verklaringen, zoals u die al in de bladen hebt kunnen lezen.

— Ik kan dus aannemen, dat uw verklaringen volkomen juist zijn?

— Volkomen.

— Misschien schiet mij toch wel iets te binnen, waarvan ik nog niets in de bladen las, bij voorbeeld: weet u zeker dat u uw post in de hall niet verlaten hebt, vanaf het ogenblik, dat Blackpool van zijn diner terugkeerde?

— Dat weet ik heel zeker, mijnheer.

— U denkt dus, dat tussen negen uur en half tien niemand uw loge voorbij kan zijn gegaan, of u hadt hem moeten zien?

— Daar ben ik vast van overtuigd. Ik wil natuurlijk beslist niet zeggen, dat er ook niemand gepasseerd is, maar dat waren een paar bewoners van het huis, die op de bovenste verdieping wonen.

— Goed zo. Waren het er veel?

— Hoogstens twee of drie. Laat eens zien; toen mijnheer Blackpool terugkwam, stond ik een ogenblik met hem te praten, en toen ging net miss Brown van vijf hoog voorbij. Een kwartier later verscheen die dikke rentenier van twee hoog, en om half tien ging de onderwijzeres van het dakkamertje voorbij, die mij nog toeknikte en dat is alles.

— Zet ik niet, dat u een bijzonder

scherp opmerkingsvermogen hebt! riep Raffles uit, terwijl hij de portier het geldstuk in de hand drukte, maar u bent nog niet van mij af.

— Vraag maar gerust, mijnheer.

— Kan men nog op een andere manier naar boven-komen, dan langs deze weg?

— Jazeker, langs de achtertrap; die weg is ook korter. Mijnheer Blackpool ging meestal de achtertrap op, want hij was nog al gemakzuchtig uitgevallen. Maar in ieder geval moet men dan toch mijn loge passeren.

— Zo, zo, dat kan van belang zijn, zei Raffles, half binnensmonds.

Daarna ging hij verder:

— Het is dus beslist niet onmogelijk, dat men de flat van Blackpool binnen gaat, zonder aan de gangdeur op het grote portaal aan te bellen?

— Het is niet onmogelijk, maar dan moet men toch een sleutel van de achterdeur hebben, de deur, die op een smalle brandgang uitkomt.

— Natuurlijk, tenzij men met mijnheer Blackpool tegelijk zou binnengaan, voegde Raffles er aan toe.

De portier zette grote ogen op en zei verbaasd:

— Ja, dan zouden noch de huishoudster, noch de oude bediende het hoeven te merken. Maar wie zou die bezoeker dan wel geweest zijn? Ik zeg u toch, dat mijnheer Blackpool alleen terug kwam.

— Zeker, dat heb ik heel goed gehoord. Maar iemand zou hem, bijvoorbeeld, bij de achtertrap hebben kunnen opwachten.

De portier krabde zich met een bedenkelijk gezicht achter het oor en antwoordde:

— Hoor eens hier, mijnheer. Aan dergelijke mogelijkheden heb ik natuurlijk niet gedacht. Ik wil er u alleen maar op wijzen, dat dan die geheimzinnige persoon had moeten terugkomen; die kan toch niet zo maar zijn verdwenen. Het is waar, een aantal bewoners heeft het huis verlaten tussen negen uur en half tien en ik moet bekennen, dat ik daar minder op gelet heb.

— Nu, men kan ook niet van u verlangen, dat u ogen op uw rug hebt, zei Raffles vriendelijk. Hier is nog een

geldstuk. Misschien wilt u ons wel even de weg wijzen naar de flat van de heer Blackpool.

— Natuurlijk, mijnheer.

— Maar ik zou het liefst ook de diensttrap gebruiken.

— Dat kan, mijnheer.

De drie mannen liepen de koetspoort uit, gingen de hoofdtrap voorbij en bereikten zo de tweede ingang, die met een smalle deur kon worden afgesloten.

Hier begon de trap, die altijd door de bedienden en door slagersknechts, melkboeren en boodschaplopers gebruikt werd.

En het werd al gauw duidelijk, waarom mijnheer Blackpool deze weg bij voorkeur gebruikte, want de trap liep rechtdoor en eindigde in een portaal, dat achter zijn flat liep.

— Wat is dat voor een deur? vroeg Raffles, toen zij op het portaal stonden.

— Van 't kantoor van mijnheer Blackpool.

— Dezelfde kamer, waar de misdaad gepleegd werd?

— Ja, mijnheer.

— Is zij open?

— Nee.

— Maar u hebt misschien de sleutel bij u?

— Die heeft de politie. Wij kunnen echter wel door de keuken de voorgang bereiken en vandaar de kamer.

De drie mannen gingen verder en bereikten nu de keuken, waar zij een oude dame vonden, gekleed met hoed en mantel en met een behuild gezicht, die bezig was in een klein koffertje enige voorwerpen te pakken.

Het was Miss Dayton de oude huishoudster van het slachtoffer.

Raffles maakte zich als detektive bekend en zei enige woorden van sympathie tot haar en vervolgde toen:

— Zoudt u mij eens willen zeggen, miss Dayton, of u hier gisteren de hele avond geweest bent?

— Nee, mijnheer, antwoordde de huishoudster. Ik ben ongeveer een kwartier weg geweest om een boodschap te doen.

— Voor uzelf?

— Nee, mijnheer stuurde mij.

— Hoe laat was dat?

— Dat weet ik niet precies, maar in ieder geval was mijnheer pas een paar minuten thuis.

— Wat moest u doen?

— O, het was een onbenullige boodschap. Het stelde niets voor. Ik had het evengoed de volgende dag kunnen doen, maar mijnheer stond er op, dat ik direkt ging.

— Waar gaf hij u die opdracht van die boodschap?

— Hij kwam er voor in mijn kamer, die vlak naast de keuken is.

— Had hij zijn hoed en jas nog aan?

— Nee, die had hij uitgetrokken.

— Vroeg of zei uw meester nog iets anders?

— Hij vroeg, waar Blunt was, dat is de bediende.

— En waar was die?

— Het was zijn uitgangsdag.

— Hoe lang bent u ongeveer gebleven?

— Omstreeks twintig minuten.

— Bent u aan uw meester gaan zeggen, dat de boodschap gedaan was?

— Nee, het was niet van belang.

— Waar bent u toen heengegaan?

— Naar mijn kamertje.

— Kunt gij het daar horen, als er in het kantoor gesproken wordt?

— Als men tamelijk hard praat wel.

— Hebt u iets gehoord?

— Absoluut niets.

— Tien minuten later verscheen een bezoeker, Richard Bird, nietwaar?

— Het kan hoogstens tien minuten later geweest zijn.

— Volgens de bladen moeten er vijf minuten of minder zijn verlopen, van het tijdstip af, dat u de bezoeker de deur van de werkkamer wees en dat, waarop u de bewuste angstkreet hoorde. Is dat zo?

De huishoudster schudde ontkennend het hoofd en antwoordde:

— Ik geloof, dat ik wel wat ruim ben geweest in die opgave, mijnheer, het kan bijna niet langer dan een volle minuut zijn geweest. Misschien nog wel minder.

— Waarom denkt u dat?

— Wel, ik leid het af uit de afstand,

die ik had afgelegd.

— Zoudt u zo vriendelijk willen zijn, ons het eens voor te doen? Wij zouden dat erg op prijs stellen.

— Jazeker, mijnheer. Wilt u mij maar volgen?

De huishoudster, gevolgd door de drie mannen, ging naar de deur, die op de hoofdgang uitkwam, of liever op het portaal, waarop de hoofdtrap eindigde.

Hier stond zij stil en zei:

— Ik was van plan eens te gaan kijken, waar Thomas bleef. Ik liet de deur op een kier staan en ik geef toe, dat dat wel onvoorzichtig was.

— Weet u precies, hoever u gekomen bent?

— O ja, heel precies. Ik had juist mijn voet op de onderste tree van de trap van de vierde verdieping gezet. U kunt van hier het portaal van de derde gedeeltelijk zien.

— Begrepen! U stond dus bij de deur en wees de bezoeker met een hoofdknik op welke deur hij moest aankloppen. Hebt u toen nog gewacht om te zien, of hij zich niet zou vergissen?

— Daarop hoefde ik niet te wachten. Overtuig u maar zelf, dat een vergissing onmogelijk is. Er is aan die kant van de gang maar één deur.

— U hebt gelijk. Ga dan eens bij die deur staan. Zodra ik zeg « nu » begint u te lopen en loop dan even snel terug als u het gisteravond deed.

Miss Dayton ging voor de deur staan, Raffles haalde zijn horloge te voorschijn en hield de blik op de sekondenwijzer gevestigd.

Na enige ogenblikken hief hij de hand op en zei op korte toon:

— Nu.

De huishoudster begon de trap op te klimmen. Het was een trap van achttien brede treden.

Zij bereikte het portaal van de derde verdieping en zette daarna de voet op de onderste trede van de trap, die naar de vierde voerde.

Op dat ogenblik uitte Raffles een luid kreet, zonder echter op te kijken.

Verschrikt kwam de huishoudster terug lopen.

— Wat is er, mijnheer, waarom riep

u zo? vroeg ze. Ik krijg er zowaar een hartklopping van.

— Neem me niet kwalijk, als ik u aan het schrikken gemaakt heb, zei Raffles glimlachend. Het was maar om uw haast wat natuurlijker te maken. U denkt dus, Miss Dayton dat u een minuut gedaan hebt om van hier tot de onderste tree van de trap te komen?

— Het zal wel korter zijn geweest, hernam de huishoudster aarzelend.

— Het was precies eenentwintig seconden, miss Dayton, antwoordde Raffles bedaard. Over het terug lopen hebt u maar twaalf seconden gedaan.

Hij wendde zich tot Brand, die vol belangstelling het toneeltje had gade geslagen en vroeg:

— Wat lijkt u, mijnheer Brand, zou de moordenaar werkelijk de tijd gevonden hebben in die eenentwintig seconden, eerst van de flatdeur naar de deur van het bureau te lopen, daar naar een wapen te zoeken en vervolgens zijn slachtoffer neer te stoten?

Brand twijfelde even voor hij antwoordde:

— De tijd lijkt mij wel wat heel kort, vooral wanneer men nagaat, dat de kamer donker was.

— Dat dacht ik ook, antwoordde Raffles droogjes. Over die duisternis gesproken, Miss Dayton, was het de gewoonte van uw meester, zo in zijn kamer te zitten?

— Dat deed hij bijna nooit, mijnheer.

— Nu, misschien vinden wij er later de oplossing wel van. Ik wil u niet langer ophouden, Dayton. Ik begrijp, dat u zo vlug mogelijk de flat wilt verlaten.

— Dat mag u wel zeggen, mijnheer. Ik tel de minuten. Het is verschrikkelijk om hier te blijven. Het lijkt van mijnheer... ligt nog altijd daar binnen. De politie laat het pas vanmiddag weg halen. Er zijn al een paar detektives geweest.

— Dan is de deur misschien gesloten? vroeg Raffles en zijn voorhoofd fronste zich.

— Ja, mijnheer, de politie heeft de deur afgesloten en verzegeld en de sleutel meegenomen.

— Nu, dan moeten wij maar eens zien

of een van mijn sleutels past, zei Raffles luchtig.

Hij haalde zijn sleutelbos te voorschijn en liep snel de gang in.

De anderen hadden zich nauwelijks bij hem gevoegd, of hij had de deur open... al was het dan niet met een van zijn sleutels, dan toch met een looper.

Zodra hij binnen stapte, viel zijn oog op het lichaam van de vermoorde.

De politie had het zeker precies zo laten liggen, als zij het gevonden had.

De spitse Japanse dolk was uit de wond getrokken en lag op het bureau. Blijkbaar wachtte men op het bezoek van een ambtenaar bij het vingerafdruk-bureau.

Raffles was naar binnen gelopen en onderzocht allereerst het wapen. De kling was ongeveer twee decimeter lang en heel scherp.

Over een lengte van hoogstens een paar duim was het lemmet met bloed bevekt.

Raffles balanceerde het wapen een ogenblik op zijn vinger en zei toen, half tot Brand:

— Ik zou eigenlijk gedacht hebben, dat Richard Bird over meer spierkracht beschikte.

— Hoe zo?

— Wel, een sterk man in dolle drift, zou dit wapen zeker tot aan de stootplaat in de borst van zijn vijand kunnen steken.

Hij wendde zich tot de portier, die mee naar binnen was gestapt, ofschoon wel wat bleek om de neus en vroeg hem:

— De politie heeft dit vertrek natuurlijk al onderzocht?

— Van doorzocht kan men eigenlijk niet spreken, mijnheer. Ze hebben even rond gekeken. Ze waren van oordeel, dat hier niets te zoeken viel.

— Wel, het is een standpunt als ieder ander, antwoordde Raffles droogjes. Maar wij zullen een beetje grondiger te werk gaan en de kamer eens een goede beurt geven.

En zonder zich aan de anderen te storen, begon Raffles direkt met zijn onderzoek.

Er was nog geen minuut verlopen of

Brand hoorde hem een gedempte kreet slaken.

Raffles stond op dat ogenblik gebukt over een kleine tafel, waarover een lopertje lag van zwarte imitatie-kant.

— Wat is er vroeg de jongeman nieuwsgierig. Heb je iets gevonden?

— Neen, ik dacht... ik meende... ik heb mij vergist. Hoe staat het daar ginds

— Ik heb totaal niets ontdekt.

— Nu, dan zullen wij het voorlopig maar opgeven, mijnheer Brand, antwoordde Raffles, terwijl hij opstond en het vergrootglas weer in zijn zak stak, dat hij die ochtend uit voorzorg had meegenomen.

Brand keek hem even vragend aan, en zag op zijn gezicht iets, dat hem duidelijker dan woorden zei, dat Raffles al op een spoor was; ja, dat hij de waarheid waarschijnlijk al had ontdekt.

Raffles wendde zich weer naar de deur om te vertrekken, maar op de

drempel keerde hij zich nog eens om en vroeg, zich tot de huishoudster wendende:

— Hoe vaak werd het bureau van mijnheer Blackpool schoongemaakt.

— Iedere dag werd er stof af genomen, en twee keer per week kwam de werkster.

— Werd bij het stof afnemen ook dat zwarte lopertje op de tafel uitgeklopt?

— Zonder mankeren, mijnheer, hernam de huishoudster verwonderd.

— Dat was gisteren natuurlijk al gebeurd, voor mijnheer Blackpool van het diner terugkeerde?

— Dat spreekt vanzelf.

— Natuurlijk. Het was een domme vraag van mij. Nu Miss Dayton, dan kunnen wij niets anders doen dan u te bedanken voor de ons verschaften inlichtingen, en als tegenprestatie wil ik u wel zeggen, dat Richard Bird heel zeker uw meester niet heeft vermoord.

HOOFDSTUK VII.

DE SCHULDIGE

Er waren drie dagen verlopen na Raffles' onderzoek in de flat van de vermoorde Hugh Blackpool.

Het was elf uur in de ochtend.

Raffles was juist terug van een rit in Hyde Park op zijn pas gekochte schimmel en zat nu in zijn werkkamer, na zich te hebben verfrist, toen zijn oude, grijze kamerbediende, Gaston, het bezoek aankondigde van Harry Burton.

Raffles legde langzaam de « Times » weg, die hij juist had ingezien en bromde zachtjes voor zich heen:

— Eindelijk. Ik had hem al eerder hier verwacht.

En hardop zei hij tegen de bediende:

— Vraag mijnheer Burton binnen te komen.

Gaston verwijderde zich en een ogenblik later liet hij de jonge monteur binnen.

Burton was zo mogelijk nog bleker dan de laatste keer dat Raffles hem gezien had, en er lag een uitdrukking als van een opgejaagd dier in zijn ogen, toen hij binnenkwam en schuw omkeek, totdat Gaston zacht de deur achter hem gesloten had en zijn voetstappen waren weg gestorven.

Raffles was opgestaan en ging zijn bezoeker een paar passen tegemoet.

Hij wees hem met een uitnodigend gebaar een stoel aan, maar Burton schudde het hoofd en zei schor:

— Ik zal niet gaan zitten, mylord. Wat ik u te zeggen heb, kan ik staande doen; ik zal weinig van uw kostbare tijd in beslag nemen.

— Zoals u wilt, mijnheer Burton, zei Raffles zacht, en hij wierp de jonge-

man tersluiks een blik van warme sympathie toe. Zeg mij nu, wat u hier brengt.

Burton slikte een paar keer, alsof hij een brok in de keel had en begon toen:

— Ik weet, mylord, dat u veel belang stelt in... de familie van mijn meisje. Ik weet ook, dat u een onderzoek hebt ingesteld inzake... de moord op Blackpool. Ik kom u nu verzoeken, geen verdere moeite te doen... ik ben de dader.

Raffles, die weer was gaan zitten en geen oog van de bezoeker had afgewend, verroerde zich niet en bleef Burton onbeweeglijk aanstaren.

Toen klonk zijn warme, diepe stem:

— Miss Dora is dus buiten gevaar?

Burton hief met een ruk het hoofd op en vroeg, terwijl hij wit werd tot in de lippen:

— Wat bedoelt u daarmee, mylord? Wat wilt u zeggen?

— Antwoord mij eerst op de vraag die ik u stelde. Is uw verloofde buiten gevaar? Heeft zij dokter Dexter de verzekering gegeven, dat zij er het leven zal afbrengen?

— Ja, God zij dank, Mylord. Zij zal niet sterven, riep Burton hartstochtelijk uit en nu klonk er jubelende blijdschap in zijn stem. Het zou ook te erg geweest zijn. Maar ik smeek u, zeg mij, waarom u dat vraagt.

— Omdat u zich wilt voordoen als de moordenaar, Harry Burton, zei Raffles rustig.

— Mij wil voordoen, mylord? herhaalde Burton stamelend, terwijl hij een paar passen achteruit deed. Maar ik verzeker u, dat ik de moordenaar ben, dat

ik Blackpool gedood heb.

— U liegt, Burton, antwoordde Raffles steeds op dezelfde toon. U doet het om bestwil; ik meen te weten, waarom u het doet, maar u liegt. U bent de moordenaar van Blackpool niet.

— Hoe kunt u dat weten, mylord? vroeg Burton hees.

— O, dat is heel eenvoudig. Wanneer men om half tien in de avond een man wil vermoorden, dan moet men, wanneer die man in Londen woont, niet op datzelfde uur Leeds verlaten.

— Wat... wat bedoelt u? stamelde Burton en hij was nu werkelijk jammerlijk om aan te zien, met zijn trillende lippen, zijn flakkerende blik en zijn vaalbleke gezicht.

Raffles was opgestaan en naar Burton toegelopen. Hij legde hem de hand op de schouder, keek hem diep in de ogen en zei:

— U kunt het toch niet ontkennen. Ik heb de zaak onderzocht. De trein uit Leeds vertrok om vijf minuten over half tien en met die trein hebt u gereisd. U hebt bij Charing-Cross-station dadelijk een taxi genomen en uw koffer afgegeven aan de portier van het flatgebouw, waar u woont. Daarna bent u direct doorgereden naar het huis van uw meisje, en daar hebt u het vreselijke bericht gehoord, dat haar broer net gearresteerd was.

Een ogenblik bleef het doodstil in het vertrek.

Men hoorde er niets anders dan de gejaagde ademhaling van Harry Burton.

Hij keek met een verwilderde blik om zich heen en vestigde toen zijn donkere ogen met een smekende uitdrukking op het gezicht van Raffles.

En alsof daardoor alle kracht uit hem verdween, wankelde hij naar een stoel en barstte in een hartverscheurend snikken uit, dat zijn hele, krachtige lichaam deed trillen.

Raffles liet hem rustig uithuilen en was weer achter zijn bureau gaan zitten. Maar ineens, met een woeste beweging, hief Burton het hoofd op en staarde Raffles aan.

— U zegt, dat ik de moord onmogelijk

kan hebben gepleegd. U hebt de zaak onderzocht! Hebt u... vermoedens, wie de dader kan zijn?

— Ik heb geen vermoedens, ik heb zekerheid. Harry Burton, antwoordde Raffles zacht.

Burton kwam langzaam van zijn stoel omhoog en keek Raffles aan alsof hij een spook zag.

En toen vielen, als stenen in een vijver, in de stilte der kamer de paar woorden:

— Dora deed het.

Geruime tijd was alleen het tikken van de pendule hoorbaar.

Burton was onbeweeglijk blijven staan.

Het scheen of hij niet verstaan had, wat Raffles zei.

Maar plotseling begon hij te wankelen en tastte met gesloten ogen naar een steun.

In een oogwenk was Raffles overeind en op hem toegerend. Hij greep hem met zijn krachtige armen om 't lichaam en droeg hem meer dan hij hem ondersteunde, naar een gemakkelijke leunstoel, waarin hij hem liet neerzakken.

Hij schonk haastig een glas water in, voegde er een paar druppels bij uit een klein flaconnetje van groen bergkristal, dat hij uit zijn vestzakje haalde en liet het de jongeman drinken, wiens tanden tegen het glas klapperden.

Toen leunde Burton zijwend achterover, de hals op de rand van de stoel, met gesloten ogen, bleker dan de dood.

Na geruime tijd kwam het fluisterend over zijn lippen:

— Dus alles vergeefs. Alles voor niets. Zij zal gevonnis... zij zal misschien ter dood gebracht worden.

— Nee, Burton, nee. Daar is in ieder geval geen sprake van, riep Raffles uit, terwijl hij de hand van Burton greep. De eerste de beste advocaat, een beginnende zelf, zal tal van verzachtende omstandigheden weten te pleiten. Er is geen sprake van of Dora heeft gehandeld in staat van wettige zelfverdediging. Van voorbedachte rade is geen sprake. Ik weet zeker, ik zou het u wel bijna durven toezeggen, dat men haar ten hoogste tot een jaar of een paar

jaar zal kunnen veroordelen.

— Denkt u dat werkelijk, mylord? riep Burton met trillende lippen. Ik was bang... dat misschien... de galg...

Hij maakte de zin niet af, maar bedekte huiverend het gezicht met de beide handen.

Toen liet hij ze weer zakken en vroeg met toonloze stem:

— Het is allemaal zo onbelangrijk, mylord, nu u toch alles weet, maar hoe hebt u dit vreselijke toch kunnen ontdekken?

In plaats van direkt te antwoorden, liep Raffles naar zijn bureau toe, trok een la open, nam er een klein voorwerp uit, en hield het in de hoogte.

Het was een sierspeld.

— Dit kleine voorwerp, begon Raffles, was de voornaamste aanklager. Ik vond deze sierspeld in een zwarte tafelloper in het bureau van Blackpool. Toen ik die vond, wist ik echter al heel wat meer. Ik wist dat de dodelijke stoot moest zijn toegebracht door iemand, die over heel weinig lichaamskracht beschikte of anders door een tengere vrouw. Ik wist dat Dora al de eerste nacht, terwijl haar moeder de dokter haalde, zwaar geïld had en dat u de enige was, die had gehoord waar zij het in haar koorts over had. Ik had opgemerkt, dat u tot twee keer toe een zonderlinge vergissing had begaan en dat beide keren die vergissing in verband stond met de misdaad. U zag wel in, dat u het uur van uw aankomst, wilde u naderhand de schuld van uw verloofde op u nemen, een paar uren zou moeten vervroegen, en dat u het ook moest doen voorkomen, alsof u heel goed wist dat Blackpool uw aanstaande met eerloze voorstellen achtervolgde, want er moest uiteindelijk een motief zijn voor de daad. Verder wist ik, dat het bureau van Blackpool donker is; de ellendeling had waarschijnlijk zelf het licht uitgedraaid, toen hij samen met Dora zijn woning aan de achterzijde binnenging, en tenslotte wist ik, dat hij zijn huishoudster met een onbenullige boodschap de straat had opgezonden en zich had overtuigd, dat zijn bediende hem het eerste kwartier niet zou kunnen sto-

ren.

Raffles wachtte even en keek neer op het gebogen hoofd met het glanzende zwarte haar, om daarna verder te gaan:

— De rest heb ik pas later ontdekt. De portier van Kew Gardens, die ik met behulp van een paar goudstukken aan het praten kreeg, verzekerde mij des tijds, dat tussen negen uur en half tien een stuk of drie bewoners het huis waren binnen gekomen en vertrokken. Onder hen, zo verzekerde hij mij, bevond zich Miss Brown, die op de vijfde verdieping woonde. Ik heb later uitgevonden, dat Miss Brown haar woning die avond niet verlaten had en ook zag ik, dat haar figuur veel overeenkwam met dat van Dora Bird. De portier had Miss Brown alleen maar op de rug gezien en Dora Bird voor haar aangezien. De rest was natuurlijk kinderspel. Dora kwam natuurlijk bij die ellendeling om hem te smeken, medelijden met haar arme moeder te hebben en het toeval wilde, dat zij hem juist aantrof onder aan de dienstrap. Zij zijn toen samen naar boven gegaan. Blackpool heeft de weg vrij gemaakt, en toen is het onvermijdelijke gevolgd. De ellendeling heeft met geweld willen krijgen wat hem door bedreigingen en vleierijen niet gelukt was; het dodelijk verschrikte meisje heeft zich willen verdedigen... haar wildgrijpende hand heeft in het donker de Japanse dolk ontmoet en zij heeft hem het wapen in de borst gestoken, zeker niet beseffend, dat zij het hart zou treffen.

Bijna onhoorbaar kwam het over de lippen van de jongeman:

— Zo is het alles inderdaad in zijn werk gegaan, mylord. En, wat zult u nu doen?

— U moet mij dat niet vragen, Burton, vraag uzelf af wat uw plicht is. Mag u de broer van Dora onschuldig in de gevangenis laten zitten?

— Maar Dora is nog zo ziek, mylord, riep Burton wanhopig.

— Wacht dan tot zij helemaal beter is. En wees er dan van overtuigd, dat zij de eerste zal zijn, om zich bij de politie aan te geven. Ik herhaal u nogmaals: wanneer zij gestraft wordt, zal

zij er met een betrekkelijk korte hechtenis afkomen. Uw liefde is toch zeker wel sterk genoeg om dat te kunnen doorstaan?

— Al zou men haar veroordelen tot tien jaar dwangarbeid, mylord, ik zou op haar wachten, barstte Burton uit. Zij is voor mij alles op deze wereld. Ik kan mij het leven zonder haar niet indenken.

— Nu, laat dan het recht zijn loop hebben, zei Raffles zacht. Ik verzeker u, dat is voor alles het beste. En laat ik u zeggen, welk een diepe bewoedering ik koester voor uw karakter, die u dit krankzinnige plan ingaf, om u tegen alle waarschijnlijkheid in voor de moordenaar van Blackpool uit te geven.

— O, zeg dat niet, mylord, riep Burton uit. Ik wilde, dat u niets ontdekt had, dat ook de politie niets had uitgevonden.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei zacht:

— Dat alles zou u niets geholpen hebben. U vergeet Dora. Denkt u soms, dat zij zou hebben toegelaten, dat u voor haar gevangenisstraf zou onder-

gaan?

— Misschien niet, mylord, antwoordde Burton, en zijn ogen schitterden.

— Welnu dan, wacht nog een week, wacht nog twee weken, tot zij helemaal hersteld is. Ik zal zorgen voor de beste advocaat, die er voor geld te krijgen is. Ik zal haar arme moeder en Richard ver weg brengen, waar zij vergetelheid kunnen zoeken, en waar ik de jongen, die het zeker verdient, werk zal geven, dat hem aanstaat. Ik zal alle getuigen à décharge oproepen, die er maar te krijgen zijn, en ik zelf zal een van de eersten zijn.

Burton was opgesprongen en drukte de hand van Raffles, alsof hij ze wilde verbrijzelen. Met een stem, die beefde van ontroering zei hij:

— God lone het u, mylord, voor wat u daar voor ons allen doet. Ik weet nu hoe ik verder moet.

— Doe dan zo, Burton. Wat Dora aangaat, ik weet heel zeker, dat zij ook haar weg kent. Aan deze donkere tijd zal eenmaal, sneller dan je denkt, een einde komen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

ONRAAD OP DE BANK

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland. 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennard zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :